

**DE BERENGUER DE
CRUÏLLES A QUIM TORRA.
ELS 131 PRESIDENTS
DE LA GENERALITAT**

La llista dels cent trenta-un presidents de la Generalitat de Catalunya

Presidents Només sis han estat escollits després de l'aprovació de la darrera constitució espanyola · Berenguer de Cruïlles en va ser el primer

REDACCIÓ

Quim Torra i Pla és el 131è president de la Generalitat de Catalunya. Un diputat de Ciutadans va arribar a dir al congrés espanyol que no es creia que n'hi hagués 131, intentant ridiculitzar la institució.

Però la llista que el desmenteix és molt contundent. El primer president fou Berenguer de Cruïlles, investit el 1359. En la llista adjunta hi ha els noms dels cent trenta-un presidents de la Generalitat, que han exercit el càrrec des d'aleshores. Només els sis darrers han ocupat la presidència mentre era vigent la constitució espanyola del 1978. I, de fet, la restauració de la Generalitat com a organisme oficial de l'estat

espanyol es va fer abans, quan es reconegué el president Tarradellas, que ho era des del 1954.

Llista completa dels cent trenta-un presidents:

1. Berenguer de Cruïlles (1359-1362): fou bisbe de Girona (1349-1362) i el primer president de la Generalitat de Catalunya, nomenat per les Corts de Cervera.

2. Romeu Sescomes (1363-1364 i 1375-1376): polític i eclesiàstic, membre de la família Sescomes de Puig-reig, nebot de l'arquebisbe Arnau Sescomes. També fou bisbe de Lleida des del 1361.

3. Ramon Gener (1364-1365): canonge de la Seu d'Urgell i rector de Sant Andreu de Palomar, a Barcelona. S'estima que va morir el 1388.

Placa en honor de Berenguer de Cruïlles, primer president de la Generalitat, al Palau. vw

Relleu de Berenguer de Cruïlles a la catedral de Girona.
WIKIMEDIA COMMONS

4. Bernat Vallès (1365): va ser president de la Generalitat de Catalunya sota el mandat de Pere III el Cerimoniós. Era canonge de Barcelona i rector de Santa Maria de Badalona i de Sant Pere Pescador.

5. Joan I d'Empúries (1376): anomenat 'el vell'. Comte d'Empúries.

6. Guillem de Guimerà (1376-1377): fou comanador de la batllia d'Amposta el 1333, de la de Villel el 1335, de Montsó el 1337, d'Horta el 1349, procurador dels frares de la castellanía d'Amposta davant el mestre de Rodes vers el 1351, comanador de Tortosa i de Granyena el 1359 al 1366 fins que la canvià per la de Barberà.

7. Galceran de Besora (1377-1378): era almoïner del monestir de Ripoll quan va ser nomenat diputat. Més tard

arribaria al càrrec d'abat i hi restaria fins que es va morir, el 1383.

8. Felip d'Anglesola (1380): fill dels senyors d'Anglesola, havia tingut una bona educació. Abans de ser nomenat diputat havia format part de la comissió reorganitzadora de la Generalitat l'any 1378.

9. Pere Santamans (1381-1383): doctor en teologia, havia estat procurador del bisbe Pere Planella a Elna i el va representar al bisbat de Barcelona, del qual va arribar a ser vicari general.

10. Arnau Descolomer (1384-1389): va ser prevere del capítol de Girona i, del 1385 ençà, paborde de l'administració de Castelló d'Empúries.

11. Miquel de Santjoan (1389-1396): va ser ardiaca de Girona i del 1392 ençà, ca-

nonge de la seu de Barcelona. El juny del 1396 s'absenta de Barcelona per preparar una ambaixada del rei Martí al papa Gregori IX.

12. Alfons de Tous (1396-1413): president en substitució de Miquel de Santjoan, que no va tornar a residir a Catalunya.

13. Marc de Vilalba (1413-1416): va ser prior del Monestir de Montserrat, abat del Monestir de Ripoll i el primer abat independent de Montserrat, prerrogativa obtinguda del papa cismàtic Benet XIII.

14. Andreu Bertran (1416-1419): nat a València, bon coneixedor de l'àrab i de l'hebreu, hi ha qui pensa que va ser un jueu convers durant el pogrom de 1391. Seguidor del papa Benet XIII, en rep una protecció que el portarà de la rectoria de Torrent (València) a canonge de la ciutat i almoïner papal.

15. Joan Desgarrigues (1419-1422): fou un personatge originari del Rosselló que havia professat a l'Orde de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem, de la qual havia arribat a ocupar el càrrec de comanador del Mas Déu, la casa mare del Rosselló.

16. Dalmau de Cartellà (1422-1425): fill de família noble originària del castell de Cartellà (actual municipi de Sant Gregori), va iniciar la carrera eclesiàstica a Santa Maria d'Amer d'on va arribar a ser abat en 1403.

17. Felip de Malla (1425-1428): canonge degà d'Osca

el 1423, almoïner de la seu d'Elna el 1423 i ardiaca major de la seu de Barcelona del 1424 al 1431.

18. Domènec Ram (1428-1431): va ser bisbe d'Osca, bisbe de Lleida, arquebisbe de Tarragona i cardenal.

19. Pere de Palou (1434-1437): canonge de la seu de Barcelona del 1412 ençà, participà com a procurador a les Corts Catalanes del 1431, 1436 i 1440. El 1432 va ser rector de Santa Maria del Mar.

20. Pere de Darnius (1437-1440): va ser canonge i sagristà major de la catedral de Girona. Va representar, com a procurador, al bisbe de Girona a les Corts Catalanes entre 1414 i 1436. Més tard fou canonge de la catedral d'Elna.

21. Antoni d'Avinyó i de Moles (1440-1443): va prosseguir la carrera eclesiàstica i va ser prior de Sant Quintí de Mediona, procurador de l'abat de Santa Maria de Ripoll, abat de Santa Maria d'Arles i, des del 6 de març de 1440, abat del Monestir de Montserrat, successor de Marc de Villalba.

22. Jaume de Cardona i de Gandia (1443-1446): participà en la canonització de Sant Vicent Ferrer. Fou també referendari apostòlic del papa, administrador perpetu de l'abadia de Santa Maria de Solsona, canonge i ardiaca de Barcelona.

23. Pero Ximénez de Urrea (1446-1449): va començar la carrera eclesiàstica com a canonge i tresorer de la catedral

2. Romeu Sescomes (1363-1364 i 1375-1376): polític i eclesiàstic, membre de la família Sescomes de Puig-reig, nebot de l'arquebisbe Arnau Sescomes.

16. Dalmau de Cartellà (1422-1425): fill de família noble originària del castell de Cartellà (actual municipi de Sant Gregori)

de Tarragona. Ho deixà per ser canonge i prior a la de Sagrassa. El 24 de juny de 1445 fou nomenat arquebisbe de Tarragona (sense haver-ho estat mai), càrrec al qual va succeir al també president de la Generalitat Domènec Ram i Lanaja, gràcies al pes adquirit per la seva família després del Compromís de Casp. Ostentà la màxima autoritat eclesiàstica fins a la seva mort.

24. Bertran Samasó (1449-1452): durant el seu mandat es regulen aspectes salarials dels treballadors de la institució, com la limitació de fer encàrrecs a tercers acordant un salari diferent de l'estipulat per les Corts. També es dona preferència a la realització de feines a 'qui està a sou del General' abans d'encarregar-los a un tercer i es limita la mobilitat dels diputats i oïdors per no pagar dietes excessives.

25. Bernat Guillem Samasó (1452-1455): probablement era l'oncle del seu predecessor, qui li va assegurar el lloc de diputat en la renovació de càrrecs. Aquesta manipulació va fer que es comencés a considerar el canvi de sistema d'elecció, que arribaria al trienni de 1452-1455.

26. Nicolau Pujades (1455-1458): les Corts de Barcelona (1454-1458) en què va ser nomenat Nicolau Pujades van ser molt tenses a causa de l'enfrontament de l'oligarquia barcelonesa amb el rei pel suport a la causa remença i per la intervenció del lloctinent Galceran de Requesens en el nomenament d'un govern municipal del partit de la Busca.

27. Antoni Pere Ferrer (1458-1461): políticament va estar al costat del Príncep de Viana en la pugna amb el seu pare, el rei Joan II. Quan aquest enfrontament esdevé la guerra civil catalana, es manté al costat de la Generalitat i en contra del rei.

28. Manuel de Montsuar (1461-1464): es manifestà antijoanista i defensa la causa de Carles de Viana, contra les pressions de Pero Ximénez de Urrea, entre més. El príncep mor prematurament el 23 de setembre de 1461. El 25 d'abril de 1462 se salvà d'un complot de la Busca barcelonina per a detenir als diputats. S'inicia la guerra civil catalana.

29. Francesc Colom (1464-1467): participà el 1462 en el procés contra els líders buscaires que acabà amb l'execució de Pere Destorrent, Francesc Pallarès, Bernat Turró, Martí Solzina i Joan de Mitjavila el 19 de maig de 1462, un dels detonants que faran esclatar la guerra civil catalana.

30. Ponç Andreu de Vilar (1467-1470): al primer mandat com a president li va tocar viure el regnat de Renat I d'Anjou dins de la guerra civil catalana. Les tradicionals tensions entre la Diputació i la corona no són una excepció amb el rei Renat.

31. Miquel Samsó (1470-1473): tant en el conflicte entre Carles de Viana i el seu pare Joan el Gran com durant la Guerra civil catalana en què es posicionà al costat del rei, mostrà una ambivalència que li va permetre ser

sospitós de defecció i alhora aliat.

32. Joan Maurici de Ribes (1473-1476): abat de la canònica de Santa Maria de la Real (1467-1488), va passar una llarga temporada fora del monestir a partir del 1477, probablement a causa de les invasions franceses.

33. Miquel Delgado (1476-1478): l'actuació de Miquel Delgado a la guerra civil catalana en la posició d'abat va ser canviant. Tot i la relació amb el rei, havia estat del costat de la Generalitat quan el 2 de desembre de 1460 fou detingut Carles de Viana. Havia format part de la comissió que en demanava l'alliberament al rei el 1461.

34. Pere Joan Llobera (1478-1479): monjo sagristà de Sant Joan de les Abadesses, fou escollit president de la Generalitat de Catalunya el 15 de desembre de 1478, càrrec que ostentà entre els anys 1478 i 1479 en substitució de Miquel Delgado, que s'havia mort abans d'acabar el mandat.

35. Berenguer de Sos (1479-1482): va assistir unes quantes Corts Generals, a Barcelona (1454, 1480), Lleida (1460) i Perpinyà (1473). Va estar del costat reial durant la guerra civil catalana. La seva bona relació amb els Trastàmara va començar amb Joan II i va continuar amb Ferran II d'Aragó, qui el nomenà membre del seu consell el 4 de juny de 1477.

36. Pere de Cardona (1482-1485): persona culta i influent, hostatjà al seu palau de Barcelona a personalitats

polítiques com Carles I d'Espanya o Francesc I de França. Va ser protector de la cultura donant suport a artistes i a l'edició de llibres, entre els quals una versió dels Usatges de 1505.

37. Juan Payo Coello (1488-1491): nat a Zamora, va ser militar abans d'entrar al Monestir de Poblet. El 1469, l'abat Miquel Delgado li encarregà tasques de defensa del monestir. També hi va col·laborar quan va fer d'almoïner del rei Ferran II.

38. Joan de Peralta (1491-1494): fou un religiós, fill d'una família de la noblesa catalana, senyors de Castellet del Penedès. Va ocupar uns quants càrrecs religiosos fins que no va ser nomenat abat del monestir de Montserrat el 1483, càrrec que exercí fins el 1493, quan fou nomenat bisbe de Vic

39. Francí Vicens (1494-1497): durant el seu mandat i a causa de la pesta, la seu de la Generalitat va ser traslladada a Mataró en el període d'eleccions i posteriorment a Vic fins el 9 de febrer de 1495.

40. Pedro Mendoza (1497-1500): fou abat de Santes Creus entre el 14 de setembre de 1479 i el 20 d'abril de 1519, gairebé quaranta anys. Durant el seu dilatat abadiat impulsà el redreçament del monestir que al llarg del segle XV quasi s'havia arruïnat arran la guerra civil catalana i les crisis conseqüència de les plagues i de les pestes.

41. Alfons d'Aragó (1500-1503): va ser nomenat bisbe

de Tortosa per Sixte IV el 1475 quan tenia vint anys. Va jurar el càrrec el 19 de juliol de 1476 davant Pero Ximénez de Urrea, arquebisbe de Tarragona. Absent quasi contínuament del seu bisbat, del 1485 ençà residirà habitualment a València, on construeix la seva residència, a la qual concedirà fur territorial per poder-hi administrar el bisbat

42. Ferrer Nicolau de Gualbes i Desvalls (1503-1504): canonge de la Seu de Barcelona i també ardiaca del Vallès. Va ser nomenat president de la Generalitat el 22 de juliol de 1503. Va tenir un mandat curt, car morí el 1r de març de 1504.

43. Gonzalo Fernández de Heredia (1504-1506): havia estat bisbe electe de Sogorb i nomenat bisbe de Barcelona el 8 de juny de 1479. Va estar a Roma en qualitat d'ambaixador del rei Ferran el Catòlic i va ser llavors quan Innocenci VIII el va nomenar arquebisbe de Tarragona el 13 de juny de 1490.

44. Luís Desplà i d'Oms (1506-1509): conegut popularment per haver fet reconstruir la Casa de l'Ardiaca a Barcelona entre el 1490 i el 1510. Es va estar a Roma entre el 1470 i el 1474. El nomenament com a ardiaca major de la seu de Barcelona el 1470 fou a càrrec del papa Pau II. Va ser un personatge amb molta influència dins el clergat. Va oposar-se a la implantació del Sant Ofici a Barcelona, si bé no la va poder evitar.

45. Jordi Sanç (1509-1512): reconegut pels seus coneixements de cosmografia i astronomia que el varen fer participar en el grup d'experts dirigit per Jaume Ferrer de Blanes que havia de fixar la ubicació de la línia marítima divisòria entre les demarcacions oceàniques d'Espanya i Portugal fixades al Tractat de Tordesillas. També se sap que havia finançat la impressió de llibres.

46. Joan d'Aragó (1512-

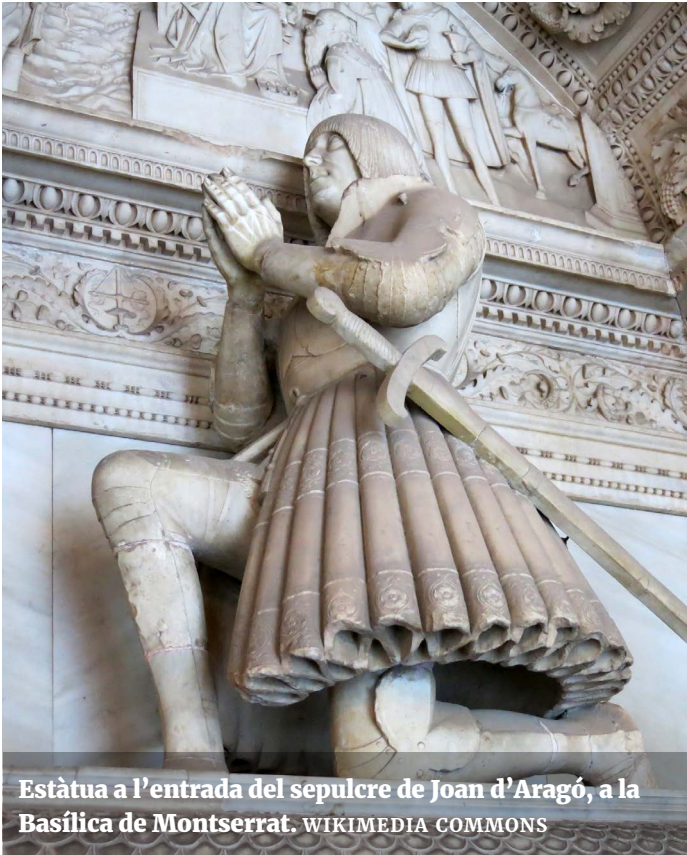
1514): fou castellà d'Amposta (1506-1512), cavaller de l'orde de Sant Joan de Jerusalem, comte de Ribagorça (1485 - 1512) i primer duc de Luna. Fou lloctinent general (1496), capità general i lloctinent de Catalunya (1503-1506), virrei de Nàpols (1507-1509) i lloctinent general del regne d'Aragó (1513).

47. Jaume Fiella (1514-1515): entre el 1504 i 1507 havia participat en la Inquisició. Actuà en multitud de sentències arbitrals en temes eclesiàstics. Encarregà a Gabriel Pellisser i a René Ducloux la decoració goticorenaixentista de l'església de Sant Miquel de Barcelona el 1516.

48. Esteve de Garret (1515-1518): sembla que va ser oficial de la Inquisició coincidint amb el seu mandat a la Generalitat, tal com es desprèn d'un encàrrec als advocats de tots tres estaments durant les Corts de Lleida (1515).

L'escut de Pere de Cardona a la Capitania de Barcelona. WIKIMEDIA COMMONS

Estàtua a l'entrada del sepulcre de Joan d'Aragó, a la Basílica de Montserrat. WIKIMEDIA COMMONS

49. Bernat de Corbera (1518-1521) Durant el seu mandat Carles I és coronat i visita Barcelona per primer cop el 14 de febrer de 1519. L'endemà jurà com a 'conegnant ab la seremíssima reyna dona Juana', fórmula amb què discreparen els consellers de Barcelona.

50. Joan Margarit i de Requesens (1521-1524): va ser nomenat president de la Generalitat el 23 de setembre de 1521 en segona insaculació, perquè a la primera, el 22 de juliol, havia estat extret Lluís de Cardona i Enríquez, però era a Flandes i no va arribar a temps de la presa de possessió.

51. Lluís de Cardona i Enríquez (1524-1527): Carles V el nomenà el 1525 per a succeir el bisbe de Barcelona, Gui-

llem Ramon de Vic, però la plaça fou ocupada per Silvio Passarino per desig del papa Climent VII, el nomenament del qual ratificà el 1529.

52. Francesc de Solsona (1527-1530): va ser un període caracteritzat pels casos de corrupció detectats entre els oficials de la Generalitat dedicats a la recaptació. També varen sovintejar els enfrontaments amb la Inquisició.

53. Francesc Oliver i de Boteller (1530-1533): havia format part de l'ambaixada que va visitar el papa Adrià d'Utrecht el 1522. Després va participar en les Corts de Montsó el 1542 i el 1547.

54. Dionís de Carcassona (1533-1536): durant el seu mandat al capdavant de la Generalitat de Catalunya des-

taquen els assetjaments dels turcs i dels francesos.

55. Joan Pasqual (1536-1539): va assistir a les Corts de Barcelona del 1519. Durant el seu mandat s'iniciaren les Corts de Montsó el 1537 i el 1538 va començar un quinquenni ple de penúries amb sequeres, plagues de llagosta i males collites que afectaren l'economia i la seguretat a causa de la proliferació d'actes vandàlics.

56. Jeroni de Requesens i Roís de Liori (1539-1542): el braç eclesiàstic havia triat l'arquebisbe de Tarragona Girolamo Doria, però no es va presentar dins del termini. El nomenament de Girolamo com a arquebisbe de Tarragona havia aixecat protestes a causa de la seva condició de genovès. Probablement per aquest motiu no va accedir al càrrec de president.

57. Miquel Puig (1542-1545): canonge de Barcelona i inquisidor de Catalunya. Va ser un dels onze teòlegs que varen assistir al concili de Trento. Va promulgar unes constitucions de reforma de la vida eclesiàstica.

58. Jaume Caçador (1545-1548): bisbe de Barcelona del 1546 fins al 1561. Va ser consagrat al monestir de Sant Tomàs de Riudeperes.

59. Miquel d'Oms i Sentmenat (1548-1551): durant el seu mandat continuaren les tensions a Perpinyà per les actuacions del lloctinent, en aquest cas Joan Fernández Manrique de Lara, contràries a les institucions catalanes.

60. Onofre de Copons i de Vilafranca (1551-1552): fou canonge de Tarragona i procurador de Pere de Cardona, arquebisbe de Tarragona. Va ser elegit el 22 de juliol de 1551. No va acabar el trienni a causa de la seva mort.

61. Miquel de Ferrer i de Marimon (1552): fou Cavaller de l'Orde de Sant Joan i Gran Prior de Catalunya (1537-1551). Va ser elegit el 23 de febrer de 1552, però només va estar-s'hi uns mesos al càrrec a causa de la seva mort.

62. Joan de Tormo (1552-1553): fou bisbe de Vic (1510-1553) nomenat per papa Juli II. Va ser elegit a mitjan trienni; només va estar uns mesos al càrrec per raó de la seva mort.

63. Miquel de Tormo (1553-1554): fou Prior de Sant Pere de Besalú. Elegit a mitjan trienni per a substituir al seu oncle, Joan de Tormo, mort prematurament.

64. Francesc Jeroni Benet Franc (1554-1557): durant el seu mandat es produeixen tensions internes entre la Generalitat de Catalunya i el Consell de Cent, enfrontats amb el virrei de Catalunya, Pere Afan de Ribera, duc d'Alcalà de los Gazules.

65. Pere Àngel Ferrer i Despuig (1557-1559): durant el seu mandat hi ha la victòria contra França a la batalla de Sant Quintí, una bona notícia perquè presagia la pau amb França.

66. Ferran de Lloaces i Peres (1559-1560): màxim respon-

58. Jaume Caçador (1545-1548): bisbe de Barcelona del 1546 fins al 1561. Va ser consagrat al monestir de Sant Tomàs de Riudeperes.

68. Francesc Giginta (1566-1569): fou abat de Santa Maria d'Amer.

sable de la creació del bisbat d'Oriola la seva ciutat nadiua, que s'independitzà del bisbat de Cartagena per motius polítics i lingüístics. El català es mantingué a Oriola com a llengua popular fins, almenys, el segle XVIII.

67. Onofre Gomis (1563-1566): va ésser elegit a final del 1563; en l'elecció del 22 de juliol havia estat nomenat el bisbe de Barcelona, Guillem Caçador, i no pogué incorporar-se perquè era al concili de Trento.

68. Francesc Giginta (1566-1569): fou abat de Santa Maria d'Amer.

69. Benet de Tocco (1569-1572): va ser monjo benedictí, abat de Montserrat, bisbe de Vic, de Girona i de Lleida.

70. Jaume Cerveró (1572-1575): fou ardiaca de Corbera i canonge de Tortosa.

71. Pere Oliver de Boteller i de Riquer (1575-1578): fou cabiscol i canonge de Tortosa. El desembre de 1584 tornà a ser elegit a causa de la mort prematura de Jaume Beuló, elegit mesos abans.

72. Rafael d'Oms (1581-1584): desenvolupà una campanya de reducció del deute que, només en execucions de deutors, pujava a 300.000 lliures.

73. Jaume Beuló (1584): fou canonge de Vic. El seu nom era insaculat d'ençà del 1561 en representació de l'església de Vic.

74. Martí Joan de Calders

(1587): fou prior de Sant Marçal de Montseny. Va ésser nomenat l'abril del 1587 quan morí Pere Oliver de Boteller i de Riquer i només tres mesos fins a final de trienni.

75. Francesc Oliver de Boteller (1587-1588): fou abat de Santa Maria de Poblet.

76. Jaume Caçador i Claret (1590-1593): la seva estada al capdavant de la Diputació del General es caracteritzà per les fortes tensions polítiques amb la corona. Es mantenia actiu el nou sistema de presa de decisions a través de les juntes de braços i les divuitenes.

77. Miquel d'Agullana (1593-1596): fou un ardiaca de l'Empordà i canonge de la seu de Girona.

78. Francesc Oliveres (1598-1599): fou canonge de Girona. Va ser nomenat per a substituir, fins a final de trienni, Francesc Oliver de Boteller, que havia mort.

79. Jaume Cordelles i Oms (1599-1602): fou prior comandatari de Sant Pere del Mont i canonge de Barcelona. Era doctor en dret civil i canònic.

80. Bernat de Cardona i de Queralt (1602-1605): fou abat de Sant Miquel de Cuixà i de Camprodon.

81. Pere Pau Caçador i d'Aquilar-Dusai (1605-1608): doctor en ambdós drets, fou canonge i degà de Barcelona.

82. Onofre d'Alentorn i de

Botella (1608-1611): fou canonge de Lleida i ardiaca de Benasc.

83. Francesc de Sentjust i de Castre (1611-1614): fou abat d'Arles (1598-1616) i ardiaca de Benasc.

84. Ramon d'Olmera i d'Aleman (1614-1616): fou comandador de Vilafranca del Penedès, de l'orde de l'Hospital de Sant Joan de Jerusalem. Fou nomenat president el 22 de juliol de 1614.

85. Miquel d'Aimeric (1616-1617): fou abat de Santa Maria de Lavaix i del monestir de Sant Cugat del Vallès. Va ésser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 29 d'agost de 1616, a la mort dins del trienni del seu antecessor.

86. Lluís de Tena (1617-1620): va ser un personatge controvertit dins la Diputació, car en algunes discussions internes va tenir una posició massa realista.

87. Benet Fontanella (1620-1623): fou abat del monestir de Sant Pere de Besalú. Fou nomenat president el 22 de juliol de 1620.

88. Pele de Magarola i Fontanet (1623-1626): fou canonge i tresorer de Vilabertran i de la catedral de Barcelona. Fou prior de la col·legiata de Santa Anna de Barcelona (1618-1622) i bisbe d'Elna (1622-1627). Més tard, bisbe de Vic (1627-1634) i de Lleida (1634).

89. Francesc Morillo (1626-1629): va ésser canonge ardiaca de la Seu d'Urgell. Fou nomenat president de la Ge-

neralitat de Catalunya el 22 de juliol de 1626. Sembla que també va ser canonge de la catedral de Solsona.

90. Pele Antoni Sella (1629-1632): durant el seu trienni al capdavant de la Generalitat, la Monarquia Hispànica es trobava embolicada en moltes guerres i tenia les finances malmeses, de manera que va demanar a la Generalitat que es fes càrrec de fortificar els castells de Perpinyà i Salses i erigís un fort al Grau per protegir la frontera amb França.

91. Esteve Salacruz (1632): abat del monestir de Sant Pere de Galligants. Va ésser nomenat President de la Generalitat de Catalunya el 3 de març de 1632 en substitució de Pere Antoni Serra que havia mort prematurament el 22 de febrer. El seu pas per la Generalitat va ser fugaç, perquè quatre mesos després del seu nomenament va ser triat el seu successor.

92. Garcia Gil de Manrique y Maldonado (1632-1635): fou nomenat rector de l'Estudi General de Barcelona, origen de l'actual Universitat de Barcelona (1626-1628), bisbe de Girona (1627-1633) i de Barcelona (1633-1651). Al començament de la guerra dels Segadors (1640) fou nomenat lloctinent de Catalunya.

93. Miquel d'Alentorm i de Salbà (1635-1638): abat d'Amer i de Roses. Va ésser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1635.

94. Pau Claris i Casademunt (1638-1641): fou un polític i eclesiàstic català i presi-

dent de la Generalitat al començament de la guerra dels Segadors. El 16 de gener de 1641 proclamà la República Catalana sota la protecció de França.

95. Josep Soler (1641): canonge de la Seu d'Urgell. Va ésser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 9 de març de 1641, en substitució de Pau Claris, que havia mort abans d'acabar el trienni.

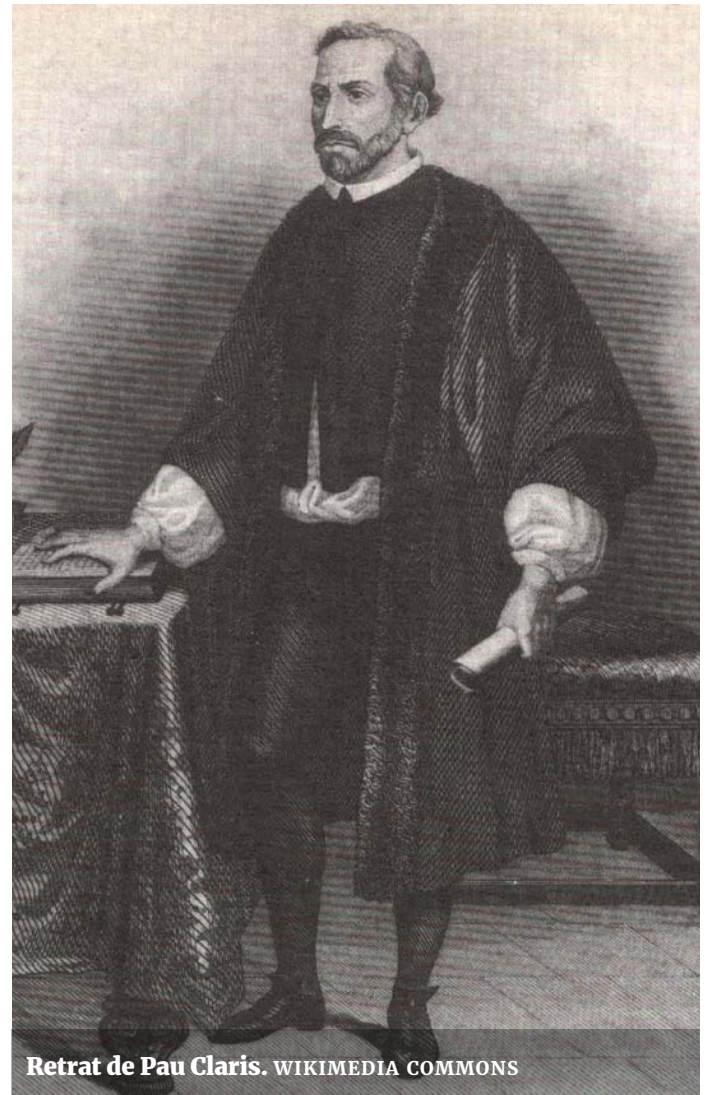
96. Bernat de Cardona i Raset (1641-1644): prior de Sant Miquel del Fai i ardiaca major i canonge de Girona, d'on fou bisbe més tard (1656-1658). Va ésser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1641.

97. Gispert d'Amat i Desbosc de Sant Vicenç (1644-1647): abat de Sant Pere de Galligants (1639-1654). Va ésser nomenat president de la Generalitat el 22 de juliol de 1644. Va ser abat de Santa Maria de Ripoll (1662-1665).

98. Andreu Pont (1647-1650): abat de Santa Maria d'Amer i de Roses (1643-1654), fou nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1647.

99. Pau del Rosso (1650-1654): va ser canonge degà de la seu de Barcelona, prior de Santa Maria de la Llacuna i abat electe de Santa Maria de la Real de Perpinyà.

100. Francesc Pijoan (1654-1656): va ser ardiaca de l'Empordà i canonge de la seu de Girona. Fou nomenat pre-

Retrat de Pau Claris. WIKIMEDIA COMMONS

sident de la Generalitat de Catalunya el 26 de març de 1654. L'elecció s'havia d'haver fet el juliol de 1653, però la decisió reial de seleccionar els insaculats va retardar el cicle triennal.

101. Joan Jeroni Besora (1656-1659): canonge de la seu de Lleida. Va ser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1656.

102. Pau d'Àger (1659-1662) fou un religiós, comanador de l'orde de Sant Joan de Je-

rusalem i nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1659.

103. Jaume de Copons i de Tamarit (1662-1665): ardiaca d'Andorra, canonge de la Seu d'Urgell, bisbe de Vic (1664-1674) i de Lleida (1674-1680), fou nomenat president el 22 de juliol de 1662.

104. Josep de Magarola i de Grau (1665-1668): fou abat del monestir benedictí de Sant Pere de Camprodon (1645-1676) i president de

la Generalitat de Catalunya (1665-1668).

105. Joan Pagès i Vallgornera (1668-1671): prior claustral, paborde i canonge de la seu de Tortosa, va ésser nomenat president de la Generalitat el 22 de juliol de 1668.

106. Josep de Camporrells i de Sabater (1671-1674): va ser ardiaca d'Andorra i canonge de la Seu d'Urgell.

107. Esteve Mercadal i Dou (1674-1677): canonge i ardiaca de Vic, va ésser nomenat president de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1674.

108. Alfonso de Sotomayor (1677-1680): fou arquebisbe d'Oristany, Regne de Sardenya (1657-1664) i bisbe de Barcelona (1664-1682). Fou nomenat President de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1677.

109. Josep Sastre i Prats (1680-1683): era membre de l'orde de Sant Benet i va ser abat de Santa Maria d'Amer (1660-1668), de Sant Pau del Camp (1668-1683) i de Sant Pere de la Portella. Fou nomenat president el 22 de juliol de 1680.

110. Baltasar de Muntaner i de Sacosta (1683-1686): fou paborde de Berga, posteriorment abat del monestir de Sant Cugat del Vallès (1696-1711) i nomenat arquebisbe de la ciutat de Mèxic el 1711, càrrec que renuncià.

111. Antoni de Saiol i de Quarteroni (1686-1689): fou canonge de Barcelona. Nomenat President de la Generalitat de Catalunya el 22 de juliol de 1686.

112. Benet Ignasi de Salazar (1689-1692): fou bisbe de Barcelona (1683-1692) i nomenat president de la Generalitat el 22 de juliol de 1689.

113. Antoni de Planella i de Cruilles (1692-1695): abat de Sant Esteve de Banyoles (1675-1688) i abat de Sant Pere de Besalú (1688-1713). Va ser dues vegades president de la Generalitat de Catalunya: la primera vegada va ser nomenat el 22 de juliol de 1692 i la segona (entre el 116è i el 117è), entre els anys 1701 i 1704, al començ de la guerra de Successió.

114. Rafael de Pinyana i Galvany (1695-1698): va ser paborde i canonge de Tortosa, va ser nomenat el 22 de juliol de 1695.

115. Climent de Solanell i de Foix (1698-1701): fou paborde de la col·legiata d'Àger.

116. Joan Antoni Valls i Pandutxo (1701): fou nomenat el 17 de febrer de 1701 en substitució de Climent de Solanell i de Foix, qui havia mort pocs mesos abans d'acabar el mandat.

117. Francesc de Valls i Freixa (1704-1706): era cambrer del monestir de Sant Pere de Camprodon i fou president de la Generalitat de Catalunya del 22 de juliol de 1704 al dia de la seva mort, el 26 de setembre de 1705.

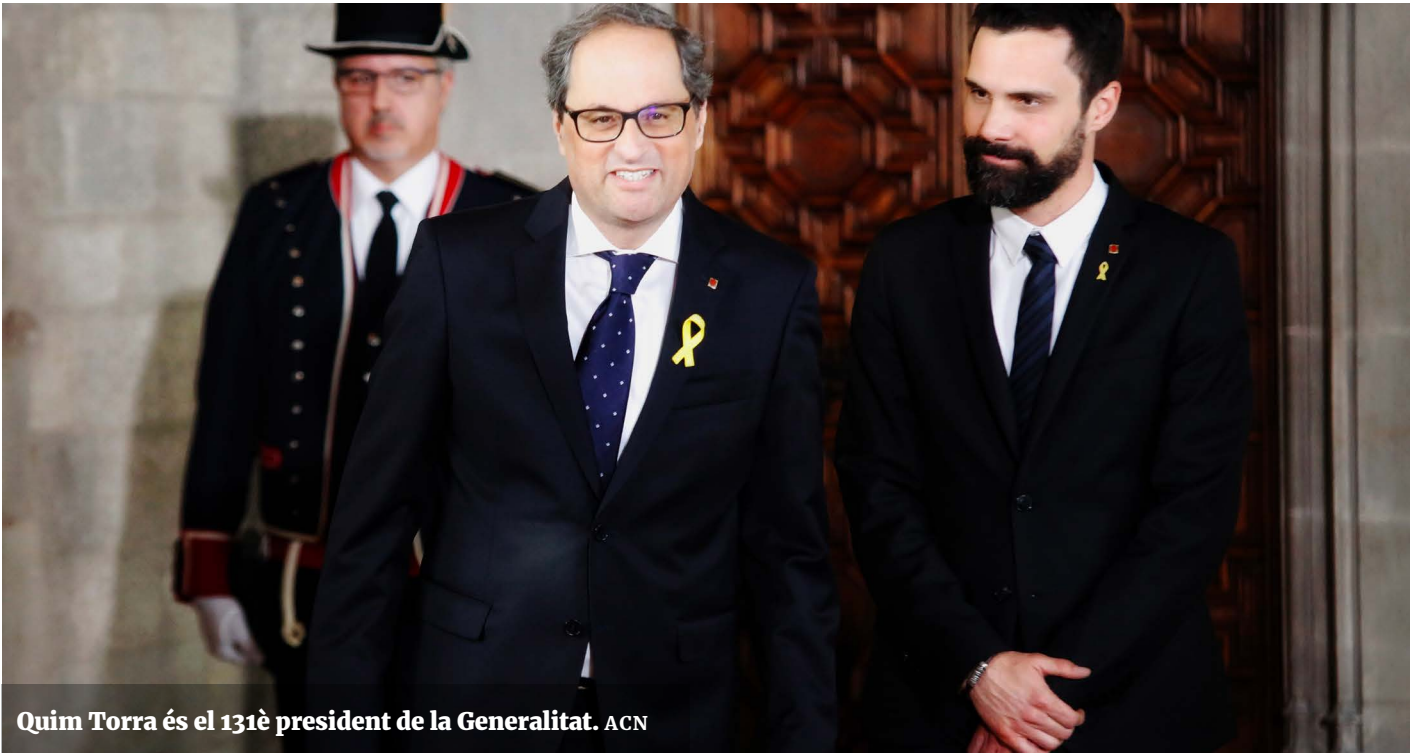
118. Josep Grau (1706-1707): doctor en dret i procurador, va ser president durant la guerra de Successió. Era el degà del capítol de la seu de Solsona.

119. Manuel de Copons i d'Esquerrer (1707-1710): monjo cambrer del monestir de Sant Esteve de Banyoles, va ser nomenat president el 22 de juliol de 1707.

120. Francesc Antoni de Solanell i de Montellà (1710-1713): fou abat de Sant Pere de Galligants i del monestir de Sant Cugat del Vallès. Era doctor en dret canònic i teologia per la universitat de Lleida, on va exercir de catedràtic.

Francesc Macià va ser el primer president de la Generalitat restaurada. ARXIU

Quim Torra és el 131è president de la Generalitat. ACN

121. Josep de Vilamala (1713-1714): fou el darrer president de la Generalitat de Catalunya abans de la primera abolicció de la institució pel decret de Nova Planta, després del setge de Barcelona i la derrota de l'11 de setembre de 1714.

122. Francesc Macià i Llussà (1931-1933): va ser militar, polític independentista català, conegut popularment com l'Avi. Proclamà la República Catalana com a estat integrant de la Federació Ibèrica.

123. Lluís Companys i Jové (1933-1940): primer president del Parlament de Catalunya (1932-1933), ministre del govern espanyol (segon semestre del 1933) i president d'ERC (1933-1934). És l'únic president de govern elegit democràticament que va morir executat a l'estat espanyol.

124. Josep Irla i Bosch (1940-

1954): empresari. President de la Generalitat de Catalunya a l'exili.

125. Josep Tarradellas i Joan (1954-1980): marquès de Tarradellas, fou president de la Generalitat de Catalunya a l'exili durant la dictadura franquista, des del 1954 fins a la restauració de la Generalitat, el 1980.

126. Jordi Pujol i Soley (1980-2003): empresari, dirigent de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) del 1974 al 2003.

127. Pasqual Maragall i Mira (2003-2006): president del Partit dels Socialistes de Catalunya, batlle de Barcelona (1982-1997); durant la seva batllia es van fer els Jocs Olímpics de Barcelona 1992.

128. José Montilla i Aguilera (2006-2010): actualment és senador al senat espanyol.

Havia estat batlle de Cornellà de Llobregat, president de la Diputació de Barcelona i ministre d'Indústria, Turisme i Comerç del govern espanyol.

129. Artur Mas i Gavarró (2010-2016): economista i polític, president de la federació de Convergència i Unió (CiU), de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i del Partit Demòcrata Europeu Català.

130. Carles Puigdemont i Casamajó. (2016-): periodista. Batlle de Girona. En el seu mandat es va fer el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017. A final d'aquell mes es va exiliar a Brussel·les.

131. Quim Torra i Pla (2018-): advocat, editor i escriptor, president de la Generalitat de Catalunya d'ençà del 17 de maig de 2018. ■

